

✱

✱

Другаритѣ.

Отъ два дни снѣгътъ пакъ навалѣ. Той падаше на едри бѣли парцали и натрупа земята. Дърветата сж окичени съ снѣгъ. Клонетѣ имъ сж увиснали на долу, като че сж пълни съ плодъ.

Колко е весело зимѣ! Хората се радватъ, че слѣдъ дебелия снѣгъ ще има добро плодородие. Радватъ се и дѣцата. Тѣ тичатъ по снѣга и си играятъ съ топки, или се плъзгатъ по гладкия ледъ. Тѣ не усѣщатъ студъ. Лицата имъ сж зачервени и весели. Играта съ топки ги много радва.

Тѣй си играеха единъ день Борисъ и двѣтѣ му съсѣдки — Райна и Стефанка. Когато вече щѣха да си отиватъ за обѣдъ, двѣтѣ момиченца незабѣлѣзано отидоха задъ гърба на Бориса. Тѣ го посипаха съ снѣгъ и бързо избѣгаха, като се смѣеха съ високъ гласъ.

Борисъ остана зачуденъ. Той не очакваше подобна постѣпка отъ двѣтѣ си другарки. Отръска се той, ала малко снѣгъ отиде въ гърба му Стана му мжчно, много мжчно, за гдѣто тѣй се отнесоха се него. А като чуваше високия имъ смѣхъ, той започна да ги гони.

Райна и Стефанка се скриха задъ една кѣща.

„Сега чакайте да ви кажа азъ, тѣй ли трѣбва да постѣпате съ мене!“ . . . , викаше Борисъ и правише една топка отъ снѣгъ.

„Азъ ще ви хвърля нѣколко топки, че да видите“

А Райна и Стефанка се криятъ задъ зидътъ...

Ала Борисъ не направи това, което говорѣше. Той остави топката си, приближи се при другаркитѣ си и каза:

✱

✱